

ฉะนั้นเราบอกว่า ไปทำบุญเองกับโอรธนาการนี้มันแตกต่างกันอย่างไร... ไปทำบุญเองนี้มันก็ได้บรรยากาศ ไปทำบุญเอง เห็นไหม มันเหมือนสมัยพุทธกาลไง นี่สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มันมีในพระไตรปิฎก จำชื่อไม่ได้เป็นลูกกษัตริย์หรือโง่งนี่แหละ

กษัตริย์นี่เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจำพรรษาอยู่ แล้วอังกาสภิกษุด้วยมือ.. อังกาสคือว่าประเคนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกวัน แล้วที่นี้ลูกชายออกศึกไปทำศึกกลับมา พอเวลาชนะศึกกลับมา พอให้พบว่าทำอะไรได้อย่างหนึ่ง ลูกชายก็ขออย่างเดียว คือขอให้ได้อวยทาน ให้ได้ประเคนพระพุทธเจ้า ให้อังกาสพระพุทธเจ้าแค่ ๗ วัน

คือเขาแย่งกันขนาดนั้นนะ อังกาสภิกษุด้วยมือ.. เพราะอวยของกับพระพุทธเจ้านี้มันได้บุญมากไง แล้วโอกาสมันมีน้อยไง คุณดูในพระไตรปิฎก ทุกคนตั้งใจไปนิมนต์พระพุทธเจ้าไปฉันที่บ้าน แล้วพอกษัตริย์รู้จักไปขอ ไปขอกับทุกคนตั้งใจนั้นไป บอกว่าที่นิมนต์นี้ขอได้ไหม กษัตริย์อยากจะอวยทานพระพุทธเจ้าเอง ขอให้เงินก็หาปณะ ให้เงินก็แสน โอ้โฮ.. ให้เงินมหาศาลเลยนะ ทุกคนตั้งใจนั้นไม่ยอม ไม่เอา คนจนนะเงินนี้มีความมหาศาลเลยนะ ให้เท่าไรก็ไม่เอา เพราะใจมันมันคง เห็นไหม

นี่พูดถึงอังกาสภิกษุด้วยมือของเราเอง มันได้บุญกุศลอย่างนี้ อังกาสภิกษุด้วยมือของเราเองนะ ที่นี้การไปทำบุญ ถ้าเราทำบุญเอง นี่เราไปทำบุญเองเราก็เห็น แต่เดี๋ยวนี้เทคโนโลยีมันเจริญเห็นไหม เราโอนไปๆ

นี่เราจะพูดอย่างนี้ ! จะบอกว่าเท่ากันไหม นี่มันเท่ากันไม่ได้หรอก.. เราทำในบรรยากาศ เราไปเห็นในบรรยากาศนั้น เราทำบุญด้วยความสดชื่นแจ่มใส ความซบบรรยากาศนั้นมันก็เป็นเรื่องหนึ่งแล้ว บุญที่พอซบบรรยากาศนั้นนะใจนะ ! ใจของเรา

ปลุกาหก.. ผู้ให้ ให้ด้วยความเข้มข้น ด้วยความสดชื่นต่างๆ นี่มันเพิ่มตรงนี้ขึ้นมา แต่ที่นี้พอเราโอนไปนี่เราเห็นแต่เครื่องเอทีเอ็มไง เราเห็นแต่เครื่องไปรษณีย์ เราโอนที่นั่นไง มันก็เป็นเรื่องปกติซะใหม่ แต่มันได้บุญใหม่.. ได้ แต่มันเหมือนกันไหม.. เราว่าไม่เหมือน.. ไม่เหมือนแต่ ! แต่ถ้าจิตใจเรามั่นคงซะใหม่ เวลาเราคิดถึงองค์หลวงพ่อ

คิดถึงครูบาอาจารย์ของเรา เราโอนด้วยความชุ่มชื้นแจ่มใสก็ได้ เราจะบอกว่ามันอยู่ที่เรา
ใจ!

ฉะนั้นเราบอกว่า พอคนทักนี้จิตตกหมดเลย... แล้วไอ้คนทักมันใครล่ะ คนทักมัน
มีความรู้แค่ไหน เวลามันແ່ແນ่กันไปในะ ตอนเราอยู่บ้านตาด เห็นไหม เวลาคนมา
ทำบุญมากๆ นี่ทุกคนก็อยากจะใส่บาตรหลวงตา แล้วหลวงตาที่ท่านไม่รับบาตรเพราะ
ท่านบอกว่า ท่านถ่ายบาตรวันหนึ่ง ๓๐๐-๔๐๐ ครั้ง สุดท้ายแล้วพวกเรานะเอากะละมังมา
ตั้งไว้ แล้วให้คนขึ้นมาเอาใส่กะละมังนั้น.. ใส่กะละมังนั้น แล้วเรายกกะละมังนั้น
ถวายเป็นหลวงตา หลวงตาทักจากกะละมังนั้นทีเดียว เห็นไหม

มันต้องมีเทคนิคใช่ไหม เพื่อให้ทุกคนได้มีสิทธิเท่ากัน ทุกคนมีสิทธิทำบุญ
เหมือนกัน เห็นไหม เอากะละมังมาตั้งไว้ ทุกคนก็เอามาใส่กะละมังนั้น.. ใส่กะละมังนั้น
จนกะละมังนั้นพูนเลย แล้วเรายกกะละมังนั้นถวายเป็นหลวงตา หลวงตาก็ทักจากกะละมัง
นั้นใส่บาตร เห็นไหมเมื่อก่อนนะ...

ถ้าเราว่าเป็นวิทยาศาสตร์ใช่ไหม ทุกคนต้องมีสิทธิเสมอภาค ทุกคนต้องได้ใส่
บาตรหมด แล้วคน ๖๐ ล้านคน เข้าขึ้นมาต้องรับบาตรคน ๖๐ ล้านคนนี่หน้ามืดเลย
บางอย่างมันเป็นไปได้ ! เรื่องวัตถุนั้นมันกองไว้ เห็นไหม เราไม่มีโกดัง ต้องสร้างโกดัง
เก็บวัตถุ ทำโกดังสินค้าต่างๆ เก็บวัตถุ

แต่โกดังเก็บความคิดไม่มี.. โกดังเก็บบุญกุศลคนไม่มี บุญกุศลของคนมหาศาล
เป็นนามธรรมมันกว้างขวางใหญ่โตมหาศาลเลย แต่มันอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกได้

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราทำบุญของเราแล้ว เราจะคิดเป็นวิทยาศาสตร์ใจ ไอ้คนที่
บอกว่า “ต้องไปทำเอง.. ต้องทุกอย่างเอง”

ถ้าต้องทุกอย่างเอง อย่างที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยมือนี้เราก็ก
เห็นด้วย ! เห็นด้วย ถ้า ! ถ้ามันมีโอกาส ถ้ามันเป็นไปได้ทุกคนก็อยากทำ แต่ถ้ามัน
เป็นไปได้ ทุกคนมันเป็นไปได้ใช่ไหม ระยะเวลา แล้วอย่างเช่นคนพิการ คนที่ไม่มี
โอกาสออกจากบ้านได้อย่างนี้ เขาจะไม่มีโอกาสได้ทำบุญเลยหรือ เขาก็มีโอกาสของเขา

เราจะบอกว่า.. มันเป็นบุญเป็นกรรม เป็นวาระ.. เห็นไหม อย่างเช่นตอนนี้ทุกคนมาทำบุญได้หมดเลย อู้อู.. ร่างกายนี้แข็งแรง ไปได้หมดเลย พออีกหน่อยมันชราภาพ อีกหน่อยมาไม่ได้ คลานมาไม่ไหว แล้วจะอย่างไรล่ะ นี่มันเป็นโอกาสของคนใด ช่วงนี้เราทำได้เราต้องรีบทำ เห็นไหม เขาถึงบอกว่าการปฏิบัตินี้ ถ้ายังหนุ่มยังแน่นอยู่นี้เราต้องรีบปฏิบัติ เวลาแก่เฒ่าเข้าไปแล้วนะ วันหลังจะคลานมาปฏิบัตินะ เวลาคลานมาปฏิบัติ มันก็ปฏิบัติไม่ได้

เราจะบอกว่าโดยหลักมันเป็นอย่างนั้น แต่โดยแหวโดยกรรมนี้เราโอนก็ได้ ถ้าเราไม่มีโอกาส เราโอนเงินไปทำบุญดีกว่าเราไม่ทำอะไรเลย เราโอนไปทำบุญนี้เราก็รู้เราก็เห็นใช่ไหม เช่น ปัจจุบันนี้โอนเงินไปทำบุญเลยเวลาเปิดโลกธาตุใจ แล้วก็เปิดทีวีดูถ่ายทอดสด เราก็เห็นใจ เราดูถ่ายทอดสดก็ได้ มันก็มีถ่ายทอดสดใจ

นี่พอเขาหักแล้วจิตตกหมดเลย... เราเจตนาทำของเราที่พอแล้ว เราเจตนาทำของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา เราทำได้เท่านี้ แต่ถ้าพูดถึงนี้เขาถามว่า “ไปเองกับไม่ไปนี่แตกต่างกันอย่างไร”

แตกต่างกัน ! ไปเองต้องเสียค่ารถทัวร์ ไปเองต้องเสียค่าตัวเครื่องบินไปกลับ ถ้าโอนไปมันไม่เสียค่าตัวเครื่องบินไปกลับ เห็นไหม ก็แตกต่างกันแล้ว ในเมื่อมีความแตกต่าง นี้ผลมันก็ต้องแตกต่างกัน

ถามว่าแตกต่างกันไหม... แตกต่าง ! แตกต่าง แต่ ! แต่ด้วยความจำเป็น คนเรามีภาระรับผิดชอบแตกต่างกัน “เราทำคุณงามความดีของเรา ด้วยคุณงามความดีของเรา” ถึงที่สุดแล้ว ใครจะมาพูดอย่างไรนี่มันเป็นเรื่องของเขาใจ เราทำของเราแล้ว เราทำคุณงามความดีของเราแล้ว

เราไม่อยากจะพูดนะ อย่างเช่นเราเห็นไหม เขามาเอาทองมาฝากถวายไว้.. ฝากถวายไว้ เขาก็เอาไป แต่เราไม่ถวายเองเหมือนกัน เมื่อก่อนทองคำเอาไป พวกนี้เอาไปทั้งนั้นแหละ เราไม่เคยเอาไปเลย ทองคำที่เขาให้เอาไป ก็พวกนี้เอาไป เอาไปในนามเรา แต่คนอื่นเอาไปทั้งนั้นแหละ

แล้วในปัจจุบันนี้เราลัดสั้นเข้าไปใหญ่เลย เดี่ยวนี้ไม่เอาไปเลย เดี่ยวนี้เอาไปถวาย หลวงปู่ลี เพราะหลวงปู่ลีท่านถวายทุกวัน ถ้าถวายหลวงปู่ลีแล้วมันปลอดภัย เดี่ยวนี้ ทองคำนะเราถวายหลวงปู่ลี.. แล้วหลวงปู่ลีถวายหลวงตา.. เห็นไหม ไม่ต้องอังคาสกิกษุ ด้วยมือ ไม่ต้องเข้าไปหาหลวงตาเลย เพราะหัวใจเรา ! หัวใจเรามั่นใจ เรามั่นใจว่าเราทำ ประโยชน์ของเราแล้ว

มันเหมือนเบื้องหน้ากับเบื้องหลัง คุณเฝ้าเวลาคุณนั่งดูละครเราเห็นแต่เบื้องหน้า เห็น แต่ดารา แต่ไอ้คนทำงานเบื้องหลังนะ ไอ้ที่ดาราออกมาเป็นพระเอก-นางเอกกันนะอู้อู.. กว่าที่จะออกมาได้นะ ไอ้พวกจัดฉาก จัดแสงนี่อู้อู.. มันวัดแล้ววัดอีก ไอ้เราทำงาน เบื้องหลังนี้เราก็คิดว่าเราก็มีประโยชน์ใจ

ฉะนั้นเราทำงานเบื้องหลังของเราก็ได้ ไม่ต้องทำงานเบื้องหน้าก็ได้ แต่ถ้าทำงาน เบื้องหน้า เห็นไหม อังคาสกิกษุด้วยมือ พระเอกกับนางเอกต้องเจอกันหน้าจอ เบื้องหลัง ไม่ได้เลย นี่ถ้าอยู่เบื้องหลังจิตตกหมดเลย เพราะมันไม่ได้อยู่เบื้องหน้า

ฉะนั้นเราทำงานเบื้องหลังก็ได้ ถ้าเราต้องออกเบื้องหน้าเราก็ทำได้ แต่เราทำ เบื้องหลัง... คนทำงานเบื้องหลังนี้อาชีพมันคงนะ มันคงกว่าเบื้องหน้า เบื้องหน้านี่ถ้าวูบ วาบนะ เดียวก็หลุดไปแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน “เราเอาความจริงของเราดีกว่า”

ฉะนั้นถ้ามันไม่เท่ากันก็ไม่เป็นไร ไม่เท่ากันเห็นไหม ทำงานเบื้องหน้าได้เงินมาก เพราะว่าเวลาค่าแสดงสูงมาก แต่ถ้าทำงานเบื้องหลัง เราเป็นเจ้าของกิจการนั้นเลยนะ เรา ได้มากกว่าเขาอีก.. เราได้มากกว่า แต่มันอยู่ที่ว่ากิจการนั้นจะขึ้นหรือไม่ขึ้น ดีหรือไม่ดี นี่ เจ้าของกิจการที่อยู่เบื้องหลัง เบื้องหน้าคือผู้แสดงเท่านั้น

ฉะนั้นการกระทำ.. นี้พูดถึงโลกไซ้ใหม่ เพราะปัญหานี้คนถามบ่อย คนถามบ่อย มากเลยว่า “นี่เวลาไปทำบุญที่บ้านตาดกับฝากไปนี้ได้บุญเท่ากันไหม... บุญเท่ากันไหม” ถามเยอะมากเลย... ไม่เท่ากัน ! ไม่เท่ากัน แต่เป็นบุญเหมือนกัน ! เราทำได้เท่านี้ด้วยความจำเป็นของเรา เท่านั้นก็คือเท่านี้ ไม่ต้องไปคิดมาก ถ้าเรามีโอกาสไปก็ไป ไม่มีโอกาส ไปก็โอนไป ดีกว่าไม่ทำ ถ้ามีโอกาสไปเราก็ไป

เวลาหลวงตาท่านพูด เห็นไหม “ได้เห็นสมณะ” ไปถึงได้เห็นท่าน ได้เห็นสมณะ ก็เป็นบุญแล้ว เห็นสมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔

“สมณะมี ๔ ประเภท ! โสดาบัน.. สกิทาคา.. อนาคา.. สิ้นสุดจนถึงอรหันต์”

ได้เห็นสมณะก็เป็นบุญอันหนึ่ง ได้ทำบุญกับสมณะนั้นแล้วยังเป็นบุญอันหนึ่ง แต่เราไม่ได้เห็นสมณะนั้น แต่เรามีความผูกพันกับสมณะนั้น แล้วเราโอนปัจจัย โอนเงินของเราไปทำบุญกับสมณะนั้น มันก็ได้ ! มันก็ได้ไม่เสียหายหรอก อย่าไปซีเรียสกับมัน คนเรามีความจำเป็น ไม่ต้องไปซีเรียสกับเรื่องอย่างนี้ !

ถาม : ทำบุญกับพระเท่านั้น ญาติที่ตายไปแล้วถึงจะได้บุญหรือเปล่านั้น แล้วเมื่อทำทานกับคนทั่วไปล่ะ จะอุทิศส่วนคุณงามความดีของเราได้ไหมคะ

หลวงพ่ : ได้ ! ได้หมดเลย คำว่าทานในพระไตรปิฎกนะ แม้แต่เราล้างถ้วยล้างจาน นี่เห็นไหม เศษอาหารที่เกิดจากถ้วยจานของเรา เวลาเราเสาดออกไป พวกสัตว์พวกหนอนมันได้กินนะ นั่นก็เป็นบุญแล้ว

พระพุทธรูปอย่างนี้ละ มีคนไปถามพระพุทธรูปเจ้าว่า “บุญนี้ทำอะไร” ท่านบอกว่า “แม้แต่เราล้างถ้วยล้างจาน เศษอาหารของเรานี้เสาดไปแล้วสัตว์มันได้กิน นั่นก็เป็นบุญแล้ว” แล้วเขาก็บอกว่า “แล้วถ้าอยากได้บุญกุศลที่มากมาย ละ”

พระพุทธรูปเจ้าบอก “ถ้าอย่างนั้น !” เห็นไหมถ้าอย่างนั้น.. “ถ้าอย่างนั้นก็เข้ามาปฏิบัติหกแล้ว เขามาที่เนื่อนานบุญของโลก”

เนื่อนานบุญไง ! เราทำบุญพระเท่านั้นหรือ ? เราทำบุญที่ไหนก็ได้ แต่เนื่อเพียงแต่พระพุทธรูปศาสนาบอกว่า ทำบุญนะ แม้แต่เราเลี้ยงสัตว์พเนจร เลี้ยงสัตว์ต่างๆ เราให้อาหารมัน นั่นก็บุญทั้งนั้นแหละ แล้วบุญอย่างนี้มันมีความสุขไหม มันก็มีความสุข แล้วคนคิดหยาบๆ ใจ ให้สัตว์ให้อะไรก็คิดว่า ดีกว่ามาให้พระ พระทำตัวเลวทราม... คนคิดอย่างนี้ก็มี ! แต่ถ้าพระดีละ... ถ้าพระที่ดีนะ ให้สัตว์ก็สัตว์อย่างหนึ่ง

มีนะ เดียวนี้สังคมเขาแอนตี้.. แอนตี้พวกที่ทำตัวไม่ดี เขาจะทำบุญ เห็นไหม สร้างโรงพยาบาล สร้างต่างๆ เขาไม่ทำบุญกับพระ เพราะพระเป็นสิ่งที่ไม่น่าไว้ใจ นี่ เดียวนี้สังคมคิดอย่างนั้นกันมาก

ฉะนั้นถ้าพูดถึงการทำบุญเพื่อคนตายจะต้องทำบุญกับพระเท่านั้นหรือ... ทำบุญที่ไหนก็ได้ แต่ถ้าเรามีพระที่เชื่อใจได้ เรามีพระที่เราไว้ใจได้ เห็นไหม “เนื่อบาบุญมันจะผลตอบสนอง”

อุทิศคุณงามความดีได้ไหม... ได้ทั้งนั้นแหละ เพียงแต่ว่าเวลาเขาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันอยู่ในพระไตรปิฎก บอกว่า..

“ควรทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ”

พอใจที่ไหนทำที่นั่น เห็นไหม เราพอใจกับสัตว์ พอใจกับสังคม พอใจกับคน ทุกข์คนเจ็บใจ นั่นคือเขาพอใจ พอใจคือว่าอยากทำ

ถ้าเขาไม่พอใจเขาทำไม่ได้หรอก เงินในกระเป๋าเรา ถ้าเราไม่มีความพอใจ ไม่มีความคิดนี้มันจะควักจากกระเป๋าเราออกไปได้ไหม มันต้องควักออกจากกระเป๋าเราไปใช้ไหม ถ้าการจะควักออกจากกระเป๋าไป มันต้องมีความพอใจ ความพอใจคือศรัทธา !

นี่ไง ศรัทธา ! ตรงนี้สำคัญมาก พระพุทธเจ้าบอกว่าศรัทธานี้เป็นอริยทรัพย์ เพราะศรัทธาถึงถึงเราเข้าวัด เพราะศรัทธาถึงถึงเราให้ทำทุกๆ อย่างเลย

ฉะนั้นพอเรามีความศรัทธา ต่อไปเราต้องทำตรงนั้นเลย เพราะกิเลสมันร้ายมาก ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าใจเรื่องกิเลส ทีนี้พอมันเคยทำเคยต่างๆ ไป ก็ถามว่า

“ควรทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ”

“แล้วผลล่ะ ผลเป็นอย่างไร”

ผล ! ถ้าพูดถึงผลนะอีกระดับหนึ่งแล้ว เห็นไหม เนื่อนานบุญ ! ถ้าเนื่อนานบุญที่ดี.. “นี่ทำบุญตั้งแต่ยอดเยี่ยมที่สุดคือพระพุทธเจ้า... พระปัจเจกพระพุทธเจ้า... อัครสาวก.. พระอรหันต์.. แล้วก็พระอนาคา.. พระสกิทาคา.. พระโศคาบัน.. แล้วก็พระปูลุชน”

นี่ไง ผลมันแตกต่างกันหมดเลย นี้อยู่ในพระไตรปิฎกนะ

จะนั้นเวลาเราอุทิศให้ญาติ ใครก็อยากอุทิศให้ญาติด้วยบุญกุศลเยอะๆ ไซ้ไหม ก็แสวงหากันว่าเนื่อนานบุญที่ไหน... เขาบอกเลยนะ เวลาทำบุญกับพระนี่พระเป็นไปรษณีย์เราบอกไม่ใช่หรือ ถ้าทำบุญกับพระนี่นะทำบุญกับอริยสัจ ถ้าอริยสัจความจริงมันจะได้บุญมาก.. ถ้าอริยสัจมันไม่มีความจริงมันมีบุญน้อย.. นี่เราส่งของกับไปรษณีย์ ไปรษณีย์มันยังไม่ส่งต่อ มันคงโค้งก็ได้ ไปทำบุญกับพระ พระทุสิต พระเก็บไว้กินคนเดียว พระไม่ให้ใครเลย ก็อดอีกแหละ..

นี่พูดถึงความคิดความเป็นไปนี่มันอยู่ที่เวรที่กรรม... เวรกรรมหมายถึงว่ามันเป็นความเชื่อ เราเชื่อเราพอใจอย่างนั้นไง

ถาม : ทำไมการอุทิศบุญกุศลให้ญาติและเจ้ากรรมนายเวร จึงนิยมใช้ผ้าขาวให้หลวงตาพิจารณา

หลวงพ่อ : คำว่าให้หลวงตาพิจารณานี้ไม่ใช่อยู่ที่ผ้าขาว ! ที่เขาให้หลวงตาพิจารณาผ้าขาว นี่เพราะเขาเชื่อใจในหลวงตา ! เพราะเขาเชื่อมั่นในหลวงตาไซ้ไหม เขาถึงไปทำบุญกับหลวงตา ทีนี้พอหลวงตาท่านเป็นพระกรรมฐาน.. พระกรรมฐานนี้เขาก็ชักบังสุกุล

คำว่าชักบังสุกุลนี้ไม่ได้อยากทำบุญด้วยผ้าขาว เขาเชื่อมั่นในหลวงตาก่อน ถ้าเขาไม่เชื่อมั่นในหลวงตา เห็นไหม เขาก็ทำกับหลวงตาเท่านั้นแหละ ที่อื่นเขามีใครทำละ เขาไม่เห็นทำเลย เพราะที่อื่นเขาไม่ไซ้ใจ ยิ่งไปทำบุญกับพระที่เขาตัดเย็บไม่เป็น อย่างนี้เราเอาผ้าขาวไปนี่เขางงนะ เอาผ้าขาวไปวางไว้เนี่ยเขางงเลย แต่ถ้าเอาไตรจีวรที่สำเร็จแล้วไปให้เขาเนาะเขาดีใจ เพราะว่าเขาได้ไซ้เลย ถ้าเอาผ้าขาวไปนี่เขางง ไม่รู้จะเอาไปทำอะไรผ้า

ขานี้ แต่ถ้าเป็นพระกรรมฐาน พระป่า เอาผ้าขาวไปนี้ ผ้าขาวเขาเอาไปตัดเย็บเป็นจีวร เป็นสังฆาฏิ แล้วแต่เนื้อผ้า... นั่นมันเป็นเรื่องที่ว่าซักผ้าสุก

ซักผ้าสุกนะ หลวงตาท่านก็แอนต้อยอยู่ ท่านแอนต้อยบอกว่า เวลาท่านตายแล้วนี้ กุสลา ธรรมา อกุสลา ธรรมา นี้อย่างนิมิตพระมานะ ท่านบอกว่ามันเป็นเรื่อง

มันมีในสมัยพุทธกาลไง สมัยพุทธกาลพระนิมิตไปฉันที่บ้าน พอนิมิตไปฉันที่บ้าน ไปเจอนางอะไรนะที่ว่าเป็นโสเภณี.. คือรักมากไง เห็นแล้วซ้อเลยนะ กินไม่ได้เลยละ กินไม่ได้ พระสมัยโบราณเขาซ้อสัตย์นะ กลับจากบิณฑบาตมานี้เอาอาหารไว้ด้วยหัวใจที่มันรักผู้หญิงคนนั้นมาก กินอาหารไม่ได้เลย พอกินอาหารไม่ได้แล้วพระก็ไปดู ไปดูแล้วว่ากินอาหารไม่ได้ก็ไปบอกพระพุทธเจ้า

บังเอิญผู้หญิงคนนั้นเขานิมนต์พระไปฉัน เพราะว่าเขาใกล้จะหมดอายุขัยแล้วเขาก็ตาย พอตายไปแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าอย่าเผลนะ ให้เก็บไว้อย่างนั้นแหละ อย่าทำอะไรทั้งสิ้น รอจน ๗ - ๘ วันนะ แล้วก็ถามว่าพระองค์นั้นเป็นอย่างไร โอ้โฮ.. พระองค์นั้นก็ยังกินข้าวไม่ได้ รักจนกินไม่ได้นอนไม่หลับนะ พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่าถ้าอย่างนั้นจะไปพิจารณาศพ พอพิจารณาศพแล้วนะก็เอาพระองค์นี้ไปด้วย

พอเอาพระองค์นี้ไปด้วยก็ประกาศเลย เพราะว่าโสเภณีนี้ไปบอกว่ากินละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่เขาก็แบบว่าสวยมาก กินละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ แล้วก็บอกว่านี่โสเภณีคนนี้ตายแล้วนะ ตอนนี้อาซากศพมาประมุลงัน เอ้า... ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ใครเอาบ้าง ไม่มีใครเอาเลย เพราะศพขึ้นอืดจนจะเน่าอยู่แล้ว เอ้า.. เหลือ ๕,๐๐๐ เหลือ ๘,๐๐๐ เหลือ ๙,๐๐๐ ไม่มีใครเอา ! แม้แต่กหาปณะเดียวก็ไม่มีใครเอา

พอไม่มีใครเอาก็ให้พระองค์นั้นเข้าไปดูไง ให้พระองค์นั้นไปพิจารณาซากศพไป พอพิจารณาซากศพขึ้นมาด้วยความที่รักมากที่สุด รักจนกินข้าวไม่ได้ รักจนจะเป็นจะตายเลย พอไปเจออีกทีหนึ่งมันขึ้นอืดพองขึ้นมา มันกระตุกหัวใจทันที พอกระตุกหัวใจทันที นี่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาทันทีเลย พอเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาทันที

นี่เหตุการณ์นี้แหละเอามาเป็นเรื่องซอกผ้าบังสุกุล ที่ซอกผ้าบังสุกุลนี้ก็เพราะเหตุนี้ไง เหตุที่พระไปพิจารณาศพแล้วได้เป็นพระอรหันต์ ก็เลยกลายเป็นเรื่องมา พอ

เป็นประเพณีมา นี่หลวงตาท่านเวลาท่านเทศน์ใจ ไอ้ที่ว่า กุสลา ฐัมมา อกุสลา ฐัมมา ข้าวต้ม ขนมอยู่ที่ไหนนา.. ท่านบอกว่ามันต้องเป็นอย่างนั้นหรือ เราทำคุณงามความดีแล้วนี่ หลวงตาท่านแอนตี้เรื่องนี้มาก แอนตี้เรื่องประเพณี ท่านไม่ต้องการให้เราคิดในประเพณี ท่านต้องการให้เข้าถึงสังขธรรม หลวงตาท่านต้องการสังขธรรม หลวงตาเป็นพระกรรมฐาน เป็นพระปฏิบัติ

ฉะนั้นทำไมการอุทิศบุญให้ญาติและเจ้ากรรมนายเวรจึงนิยมเอาผ้าขาวไปให้ หลวงตาท่านพิจารณาจับ จะต่างประเภทกับเราใส่บาตรไหม... อันนี้มันเป็นเพราะความเชื่อใจ ความมั่นใจ เห็นไหม

แล้วเป็นผ้าบังสุกุลกับการใส่บาตรตอนเช้าอุทิศส่วนกุศลหรือไม่คะ... เหมือนกัน ! อุทิศบุญกุศลนะ เวลาทางทฤษฎีเขาบอกว่าอยากได้วิมานก็ต้องสร้างกุฏิ.. อยากร่ำรวยก็ต้องถวายทาน... อยากอะไรนี่เห็นไหม เราทำบุญกุศลมันก็ได้อาหาร ไอ้พวกอย่างนี้คือบุญมันจำแนกออกไป

แต่โดยหลักแล้วนี่มันอยู่ที่หัวใจ! ทำสิ่งใดหัวใจของผู้ที่ทำแล้วนี่มันก็บุญ ตอบสนองกลับมาที่ใจ แต่เราพยายามจะไปแยกแยะกันไง ไปแยกแยะกันว่าทำอย่างนี้จะได้ผลอย่างนั้น ถ้าพระออกจากฌานสมาบัติ ทำแล้วจะได้บุญมาก ก็รอให้พระเข้าฌานสมาบัติแล้วก็จะรีบไปทำบุญ แล้วก็ไปโดนพระหลอกอยู่เสมอ.. สบายใจเลย อยากได้บุญเยอะๆ พระก็เข้าฌานสมาบัติกัน ไอ้พวกนี้ก็จะไปทำบุญกับพระที่ออกจากฌานสมาบัติแล้วจะได้บุญเยอะมหาศาล นี่มันก็คิดทฤษฎีนั้นมา

ฉะนั้นเราทำบุญเพื่อบุญ ! ทำบุญให้จิตใจผ่องแผ้ว ทำบุญให้จิตใจโล่งโลง ทำบุญแล้วนี่เราได้ฟังธรรม ทำบุญกุศล นี่มาวัดมาว่าได้ถวายทานแล้วได้ฟังธรรม ธรรมอันนี้มันจะเตือนสติเรา แล้วเรามีภavanaขึ้นมา เพื่อประโยชน์กับเรา เห็นไหม เพื่อประโยชน์กับเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

นี่มันเริ่มต้นไง เริ่มต้นจากการที่ขอ อย่างที่พระพุทธเจ้าพูดไป

“ควรจะทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เราพอใจ”

ตอนนี้เราพอใจ ! เราพอใจแล้วนี่สิ่งที่เขาถามมา เห็นไหม เขาบอกว่าเราทำแล้ว ใช่มั้ย เขาก็บอกว่าทำแล้วต้องพัฒนาขึ้น ต้องดีขึ้น พอพัฒนาขึ้นดีขึ้นถึง ว่าทำอย่างนี้ ต้องได้อย่างนั้น.. ทำอย่างนั้นต้องได้อย่างนี้..

เรามีศรัทธา มีเจตนา ตัวเจตนาที่สำคัญ ตัวเจตนาคือการเปิดหัวใจ ถ้าหัวใจเปิด กว้าง สว่างได้ใหม่เวลาเราจะทำบุญ ถ้าเราชื่นใจ เรามีศรัทธาความเชื่อเราทำแล้วเราสบายใจมากเลย แต่ถ้าเราเข้าใจว่าพระองค์นี้ไม่ดี หรือเราเข้าใจว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้องแล้วมีคนชวนเราไป เราทำแล้วนี่เรารู้สึกดีใหม่ นี่เห็นไหม ทำบุญเหมือนกันนะ แต่ทำไมทำบุญแล้วบางทีเรารู้สึกดีล่ะ ทำแล้วไม่อยากทำเลย แต่ทำเพราะรักษาสถานะเพื่อนฝูง สถานะทางสังคมกันไว้ แต่ถ้าเราศรัทธาของเรา เราเต็มใจของเราได้เลย

นี่เวลามันพัฒนาขึ้นมามันพัฒนาอย่างนั้น พัฒนาคือถ้าเราเข้าใจ เราทำไปนี่มันทำของเราได้ สุดท้ายแล้วหลวงพ่อบอกว่า จะทำบุญมากน้อยขนาดไหน ถ้าไม่ได้ภาวนา มันก็ไม่ถึงที่สุด เห็นไหม การทำบุญก็เหมือนเขื่อน เขื่อนมันกักเก็บน้ำไว้ ทำคุณงามความดีนี่มันกักเก็บไว้ในหัวใจ กักเก็บไว้มากน้อยแค่ไหนมันก็ใช้สอยของเขาไป มันเป็นอามิส มันเวียนไปในวัฏฏะ แต่ถ้าเรามีจุดยืนของเรา ถึงที่สุดเราภาวนาของเรา เราจะหลุดพ้นไปได้ด้วยหัวใจของเรา

“สุดท้ายเราต้องลงที่ภาวนา”

การภาวนาทำบุญด้วยอะไร ทำบุญด้วยลมหายใจ หายใจเข้า.. หายใจออก.. นี่ทำบุญ ทำบุญกับร่างกายของเรา คุณค่า เวลาไม่มีออกซิเจนไม่หายใจมันก็ตาย นี่ไง มันยังมีระดับขึ้นไป ถึงที่สุด สูงสุดสู่สามัญนะ... ทำบุญด้วยการนั่งปกตินี้แหละ ! ทำบุญด้วยการตั้งสตินี้แหละ ! ทำบุญด้วยการภาวนานี้แหละ ! ได้บุญสูงสุดเลย !

“ให้ทาน ๑๐๐ หน ๑,๐๐๐ หน ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง.. มีศีลบริสุทธิ์ ๑๐๐ หน ๑,๐๐๐ หน ไม่เท่ากับสมาธิหนึ่ง... มีสมาธิ ๑๐๐ หน ๑,๐๐๐ หน ไม่เกิดเท่ากับปัญญา มรรคญาณ ปัญญาหนึ่งเกิดขึ้นมาชำระกิเลสนะ”

นี่สุดท้ายแล้วนะ บุญที่สูงที่สุดเลย บุญที่นั่งหลับตาพุทโธ พุทโธนี่บุญที่สูงที่สุด !
ทาน ศีล ภาวนา.. การภาวนานี้มีบุญสูงสุด !! ไม่ต้องโอนไปโอนมาเลย ตั้งสติอยู่ที่ตัวนี้
แหละ บุญสูงสุดอยู่ที่นี้ !

ถาม : ๒๓๓. เนาะ... สิ่งที่ฝังใจเกิดจากเวรกรรมหรือเปล่าคะ ลูกมีสิ่งที่ฝังใจปีกเสียบ
หัวใจอยู่ตลอดเวลา บางครั้งคิดใช้เหตุผลจนระงับได้ไม่ตามไปกับมัน ถึงจะรู้จะเข้าใจ จะ
มีเหตุผลขนาดไหน สุดท้ายลึกลับๆ แล้ว เหมือนจิตใต้สำนึกไม่ได้รับรู้ สามัญสำนึกระงับได้
เพียงครั้งคราวเท่านั้น สุดท้ายจะกลับไปลงสิ่งนี้อีกอยู่เสมอ

สิ่งที่ฝังใจนี้เกิดจากเวรกรรมที่เราทำมาหรือเปล่าคะ.. แล้วลูกควรแก้ไขอย่างไร...

หลวงพ่ : สิ่งที่ฝังใจ เห็นไหม สิ่งที่ฝังใจก็คือสิ่งที่ฝังใจ... ไซ้ ! มันเป็นเวรกรรม
ในทางจิตวิทยา เด็กเห็นไหม ถ้าพ่อแม่ทำสิ่งใดที่ทำให้เด็กเจ็บช้ำนี้ เด็กจะฝังอยู่ในหัวใจ
สิ่งที่ฝังในหัวใจนี้ เด็ก... ถ้ามีการอบรมดูแลรักษาไม่ดี มันฝังในหัวใจนั้นมา ถ้าหัวใจใน
หัวใจนั้นมันก็เป็นเวรกรรม พ่อแม่ที่ดี.. ถ้าเป็นพ่อแม่ที่ดีเราก็ดูแล แต่พ่อแม่ที่ดีขนาด
ไหน บางทีนะพ่อแม่คิดในแง่บวกกับลูกหมดนะ พ่อแม่คิดแต่สิ่งที่ดีๆ กับลูก แต่ความคิด
ของเด็ก เด็กไม่เข้าใจของเด็กเอง นี่ก็เลยเป็นความฝังใจ

เราจะบอกว่าความฝังใจในปัจจุบันนี้ ไม่ต้องอดีตหรอก ไม่ต้องเป็นเวรกรรม
หรอก ความฝังใจในชาติปัจจุบันนี้แหละ

เด็ก ! เด็กถ้าพ่อแม่มีปัญหา มันจะฝังใจ และแอนตี้พ่อแม่มาก แต่มันจะแก้
มันจะปลดปล่อยสิ่งนี้ได้ ต่อเมื่อมันมีประสบการณ์จริง ประสบการณ์จริงหมายถึงว่า
เวลาเขาไปเป็นพ่อเป็นแม่ไป ส่วนใหญ่คนที่มีการบวชแล้ว บอกว่าพอมมีการบวชแล้ว
มีลูกขึ้นมาจะซึ่งในความรักของพ่อแม่มาก เพราะความรักอย่างนี้มันจะเกิดต่อเมื่อมันมี
ขึ้นมา สังเกตได้ ครอบครัวใดก็แล้วแต่ ถ้ามีลูกคนแรกนี้ห่อหลายๆ เลย ครอบครัวไหนที่
มีลูกคนแรกนี้จะห่อไป พอมมีคนี่ ๒ ที่ ๓ นี้ไม่ห่อแล้ว หายห่อ

นี่ไง แม้แต่ครอบครัวเดียวกัน เห็นไหม ความผูกพันของพ่อแม่ระหว่างลูกคน
แรก คนที่ ๒ คนที่ ๓ ยังแตกต่างกัน ที่นี้ความแตกต่างกันอย่างนี้ แล้วมันอยู่ที่ความเข้าใจ

เห็นไหม สิ่งที่ฝังใจ ปักเสียบใจ มันอยู่ที่ใจดวงนั้นยอมรับไง แต่ถ้ามีดวงใจนะ ลูกบางคนที่เป็นลูกกตัญญูนี้ พ่อแม่เขาไม่มีปัญญาจะเลี้ยงลูกเขา มันมีความกตัญญูนะ มันไปโรงเรียนแล้วมันก็วิ่งกลับมาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ มาเซ็ดขี้เซ็ดเยี่ยวนะ มันทุกข์กว่าเราหลายร้อยเท่าเลย ทำไมมันไม่ปักเสียบใจล่ะ เวลาลูกกตัญญูนี้มันไม่เห็นปักเสียบใจเลย

ลูกที่ไม่ดีนะ พ่อแม่พูดอะไรผิดหูกำสองคำนะมันฝังใจไปจนตาย ใ้ฉันพ่อแม่ไม่มีจะกิน พ่อแม่ไม่มีปัญญาเอาตัวรอดได้ ลูกมันต้องวิ่งกลับมาเซ็ดขี้เซ็ดเยี่ยว ลูกมันต้องกลับมาป้อนข้าวป้อนน้ำ เวิร์กรรมมันอยู่ที่นี้ไง เพราะเขามีกตัญญูทุกเวที เพราะจิตใจเขาก็สร้างของเขามาดี ทั้งๆ ที่เขาเกิดมาไม่ดี เห็นไหม เกิดมาไม่ดีไปสว่าง เกิดมาสว่างไปมืด เกิดมาสว่างก็เกิดมาดี เกิดมาดี แต่มันก็มีดีไปเพราะความปิดหัวใจของมันไป

แต่เกิดมาดี ! เกิดมาดีมาทุกข์มายากใจ แต่มันสว่างไป สว่างไปด้วยคุณงามความดี พอคุณงามความดีนั้นมันขจรกระจายไปไซ้ไหม ลูกกตัญญูนี้ไอ้โฮ.. คนเขาไปโอบอุ้ม คนเขาไปดูแลใจ จากทุกข์ยากมันก็หายใจของมันได้ เห็นไหม นี่เวิร์กรรมมันเป็นสภาวะแบบนี้ !

ฉะนั้นสิ่งที่ฝังใจเรานี้ มันเป็นความตอกย้ำ ถ้ามันคิดได้นะ... คำ ! พอมันกำไว้ ไอ้โฮ.. มันกำไว้หมดเลย พอมันแบออกนี่หมดเลยนะ

จิตใจของคนที่ยึดมั่น ยึดสิ่งที่ฝังใจไว้ นี่มันกำของมันไว้ มันยังไม่มีเหตุผลที่มันจะแบออกได้ ถ้าวันไหนมันแบออกไป เห็นไหม จบเลย ! จบ !

ดูอย่างคู่เวรคู่กรรม เห็นไหม อยู่ด้วยกันก็ทะเลาะเบาะแว้งกันจะเป็นจะตาย พอวันไหนตัดสินใจได้นะ เฮ้อ ! เลิกกันที ต่างคนต่างไป จบแล้ว... ก่อนที่มันจะจบนี้มันจะพิศกันอยู่อย่างนั้นแหละไม่มีวันจบเลย แต่ถ้าวันไหนเลิกแล้วนะ เฮ้อ ! หมดเวรหมดกรรม พอกันที จบ... มันทำใจได้ไง แต่ถ้ามันทำใจไม่ได้ นี่พูดถึงเหตุผลของวิทยาศาสตร์ของจิตวิทยา แต่ถ้าพูดถึงโดยธรรมล่ะ...

โดยธรรม เห็นไหม คนเราเกิดมานี้ไม่เป็นญาติ ไม่เคยเป็นที่พี่น้องกัน ที่เราเกิดมาทุกๆ คนนี้ ไม่มีใครไม่เคยเกิดชาติใดชาติหนึ่ง ทุกคนต้องเคยเกิดเป็นญาติพี่น้องกันมา เพราะการเกิดมันไม่มีต้นไม่มีปลาย มันเกิดมาซ้ำซ้อนมาก

ฉะนั้นคนเกิดมานี้มันเคยเป็นญาติ เป็นพี่น้องกันมา ญาติกันโดยธรรม ! คนเกิดมานี้เป็นญาติกันโดยธรรม เสมอภาคกันโดยธรรม ด้วยความเป็นมนุษย์ มีปากและท้อง ! มีปากและท้องนะ มันต้องใช้ปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน

นี่มันเสมอกันที่นี่ แต่มันแตกต่างที่ความคิดใจ แตกต่างที่จริตนิสัยใจ นิสัยของใครที่มีความยึดมั่นถือมั่น ใครยึดมากน้อยแค่ไหน มันก็ทุกข์มากทุกข์น้อยแค่ไหน

อย่างที่เรารู้เมื่อคืนนี้เรารู้ถึงเรื่องสัจจะ.. สัจจะคือเรื่องบารมี สัจจะบารมีนี่เห็นไหม อย่างเช่น หลวงตา ท่านบอกว่าท่านพิจารณาตัวท่านเอง ท่านบอกว่าแปลกมาก ท่านพูดคำไหนคำนั้น แล้วถ้าตั้งสัจจะไปแล้วคำนั้นจะไม่คลาดเคลื่อนตั้งแต่เป็นฆราวาส ตั้งแต่ไม่บวช พูดคำไหนคำนั้น บอกว่าตั้งใจจะภาวนา ก็คือตั้งใจภาวนา และตั้งใจจริง คนตั้งใจจริง นี่แหละอำนาจวาสนา ! นี่มันฝั่งของมันมา

พอมีอำนาจวาสนามันไม่ใช่ความฝั่งใจ ความฝั่งใจคือความฝั่งใจแล้วเจ็บช้ำน้ำใจ แต่สัจจะมันไม่ใช่ความฝั่งใจ สัจจะคือความตั้งมั่น สัจจะคือมีสัจจะ

สัจจะ ! เห็นไหม คนมีสัจจะ เป็นผู้มัจฉะยิมที่มั่นคง ถ้ามีมัจฉะยิมที่มั่นคง นี่มันเลือกเฟ้นแต่สิ่งดีๆ ใจ มันไม่ใช่เลือกเฟ้นแต่สิ่งที่เจ็บช้ำน้ำใจมาหรอก ถ้ามันเลือกเฟ้นแต่สิ่งที่ดีๆ ขึ้นมานี้ มันจะก้าวขึ้นไปสู่สิ่งที่ดีเพราะมันก้าวขึ้นไปได้

แล้วมันก้าวที่ไหน... มันก้าวที่ความรู้สึกลงใจ มันก้าวที่หัวใจใจ หัวใจมันพัฒนาขึ้นมา เห็นไหม เราเป็นคนทุกข์คนยาก นี่เป็นพระ.. บวชมาวันแรกก็บิณฑบาตฉัน จนมาวันนี้ก็บิณฑบาตฉัน

นี่ไง มันคงที่ใจ ! ความเป็นอยู่ของสังคมนี้มันคงที่ มนุษย์มันคงที่ แต่มันพัฒนาที่หัวใจใจ หัวใจมันพัฒนาขึ้นมา จากไม่มีสมาธิมันก็มีสมาธิ จากมีสมาธิขึ้นมามันก็เกิดปัญญา จากปัญญาขึ้นมา นี่มันใช้ปัญญาขึ้นมา คือมันก้าวขึ้นไปที่หัวใจ แต่สภาพแวดล้อม สภาพความจริงมันก็เท่าเท่านี้แหละ แต่หัวใจมันพัฒนา เห็นไหม หัวใจมันโตขึ้นมา หัวใจมันพัฒนาขึ้นมา

นี่มันพัฒนาที่นี้.. แต่เราไม่มองกันที่นี่ เรามองว่า บวชมาวันแรกก็บิณฑบาตฉันตั้งแต่วันบวช นี้ ๓๓ จะ ๓๔ พรรษา มันก็ยังบิณฑบาตอยู่เนาะ ไม่เห็นโตซกที่ ตั้งแต่บวชมาก็

บิณฑบาตกันทุกวันเลย วันนี้ก็ยังบิณฑบาตเขาอยู่อย่างนี้ วันนี้ก็ยังใช้ชีวิตปกติอยู่อย่างนี้ แล้วมันโตมาตรงไหน ไม่เห็นมันจะโตมาตรงไหนเลย

เราไปมองกันที่โลกใบนี้ แต่ถ้ามันมองไปที่นั่น เราจะบอกว่าถ้ามีสัจจะ มีหลักมีเกณฑ์ของมัน

“ฉะนั้นพูดถึงความฝังใจนี้เวรกรรมไง สิ่งนี้มันละได้ ละได้ด้วยกรรม !” เอากรรมเข้ามาพิจารณาสิ เอากรรมเข้ามา เห็นไหม พอมันเป็นกรรมแล้ว เป็นกรรม เห็นไหม เหตุและผลไง ! คิดด้วยเหตุและผล... เหตุและผลนี้มันจะไปปลงล้าง ปลงล้างความคิดเดิมๆ ความคิดเก่าๆ... ความคิดเดิมๆ ความคิดเก่าๆ นี่แหละ ความคิดที่มันฝังใจนี้แหละ

ความคิดเดิมๆ เก่าๆ ที่มันปักเสียบอยู่ในหัวใจนี้ ถ้ามันมีคำว่าปักเสียบ นี่มันเป็นผลลบ มันปักเสียบแล้วมันขอกใจ แต่ถ้าเป็นสัจจะนะ สัจจะมันไม่ใช่ขอกใจ สัจจะคือตัวเหตุผลตัวมันคง ถ้ามันคงแล้วมันหาเหตุผลได้ชัดเจนด้วย ถ้ามันชัดเจนขึ้นมาแล้ว เห็นไหม ใ้ตรงนี้มันแบ่ง “กุศล-อกุศล”

กุศล... คำว่ากุศลคือการกระทำที่ดี , อกุศล... อกุศลก็คือการกระทำเหมือนกัน แต่กระทำสิ่งที่ไม่ดี แล้วดีหรือไม่ดีนี้ใครเป็นคนเลือกละ ใครเป็นคนแยกว่าอะไรดีและอะไรไม่ดีละ ตัวเลือกมันอยู่ที่ไหนละ... ตัวเลือกก็คือความพอใจ แล้วความพอใจ เราเชื่อใจเราได้ไหมละ เราเชื่อใจเราไม่ได้ เราถึงต้องเข้ามาที่ศีล เห็นไหม เข้ามาที่ศีล เอาศีลมาเป็นตัวคัดกรอง

ฉะนั้นสิ่งที่ฝังใจเกิดจากเวรกรรมหรือเปล่าเจ้าคะ... แล้วลูกควรแก้ไขอย่างไร...

เขาจะบอกว่า สิ่งฝังใจเกิดจากเวรกรรมใช่ไหม ทางจิตวิทยามันก็มีของมันอยู่ ทางจิตวิทยาเขาต้องแก้ไขของเขา พอจิตวิทยาเขาแก้ไขของเขาปั๊บ เขาถึงรู้ถึงเหตุถึงผล เขาถึงใช้แบบว่าทฤษฎี วิธีการเลี้ยงลูก ว่าลูก ๑ ขวบ ๒ ขวบ ๒ ขวบ เราควรจะทำอย่างไร กอดลูกหรือยัง เช้าวันนี้ได้กอดลูกหรือยัง

นี่เพราะเขาศึกษากันมาไง เขาก็สอนกันมา เห็นไหม เราได้ดูแลหัวใจเราหรือยัง แต่สิ่งนี้มันก็เป็นสิ่งที่ว่า มันเกิดมาจาก... ใจ ! มันเป็นเวรเป็นกรรม แต่เวรกรรมนี้มันแก้ไขได้ แต่อย่าไปเชื่อเรื่องแก้เวรแก้กรรมที่เขาว่ากันไปเรื่อยเถื่อนนะ

การที่จะแก้ไข นี่แก้ไขที่สติปัญญาของเรานี้แหละ แก้ไขที่สติปัญญาของเรา การแก้ไขเวรกรรม

“การภาวนาพุทโธ พุทโธ นี่คือการแก้ไขเวรและกรรม ทางอื่นไม่มี”

สิ่งที่ว่าไปแก้กรรม.. แก้กรรม นั่นคือไปสร้างกรรม เพราะการแก้คือการกระทำ การกระทำก็เกิดกรรมต่อไปเรื่อยๆ มันไม่จบหรอก แต่ถ้าเราชำระล้าง เราทำความสะอาด นี่มันจะแก้กรรมได้

การแก้กรรมของเรา เห็นไหม เราจะใช้ธรรมะ ! ใช้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าเป็นโทสจริต ให้หัดแผ่เมตตาไว้ ให้ว่าสรรพสิ่งทั้งหลายนี้ เป็นญาติพี่น้องของเรา ถ้าเป็นญาติกันโดยธรรม สิ่งใดที่กระทำมา มันก็แบบว่าญาติพี่น้องกัน ใจ เขาทำมาด้วยความพลั้งเผลอของเขา เขาไม่ได้ตั้งใจหรอก ความโกรธของเรา ก็จะไม่มี

คนโทสจริต คนโมหะจริต คนเชื่อง่าย คนอะโรง่าย นี่เราก็ตั้งสติของเรา มีเหตุมีผล เราตั้งสติของเรา พุทโธไว้ ตั้งสติไว้ ต้องมีเหตุมีผล อย่าเพิ่งเชื่ออะโรง่ายๆ เห็นไหม

โลกจริต มันจะโลกของเขานี้จะโลกไปไหน จะโลกไปจนตายเหอ ของในตัวเองก็ใช้ไม่หมดอยู่แล้ว นี่ถ้ามันมีสติอย่างนี้ละ เวลาสิ่งที่ปีกเสียบหัวใจที่มันจะเกิดขึ้นมานี้ มันมีเหตุมีผลเข้าไปคัดง้างไว้ก่อน

หัวใจเราเห็นไหม มีคนมาถามบ่อยมากกว่า รู้ว่านั่นก็คิดนี่ก็คิด.. รู้ว่าคิดนะแต่ทำไม มันฝืนใจตัวเองไม่ได้ เพราะมันขาดการฝึกฝนใจ

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องทำดีละชั่ว ! ละชั่วทำดี !... ทำดีละชั่ว ! ละชั่วทำดี ! เท่านั้นเอง ! คำสอนหลักๆ มีแค่นี้แหละแต่ทำไมไม่ได้ นี่เพราะว่าเราไม่มีหลักเกณฑ์ของเราใจ

ถ้ามีหลักเกณฑ์ของเรานี้ มันเป็นเวรกรรมใหม่.. ใจ ! ใจมันเป็นเวรเป็นกรรมส่วนหนึ่ง แต่มันก็แก้ไขตรงที่สติปัญญาของเราเท่านั้นแหละ อันนี้เรื่องเวรกรรมมันปีกคาหัวใจ ถ้าเรามีธรรมะเราก็ถอนมันได้ ทีนี้ใจตรงนี้จะตอบผ่านๆ ใจ

ข้อ ๒๓๔ นี้ถามไม่มีวันจบหรือ เขาจะถามให้มันเข้าใจโดยที่ทางเข้าใจของเขา
ไป

ถาม : ๒๓๔. เรื่อง “ศิษย์คือ”

หลวงพ่ : เขาว่านะ ศิษย์คือ อาจารย์ยิ่งคือใหญ่เลยนะ จบ ! แล้วนี่มันจะจบไปเรื่อยๆ
คำถามยาวมาก แล้วเขาจะบอกของเขาเองว่าเขาภาวนาแล้วเขาเข้าใจ... เข้าใจว่าเป็น ได้
มรรคได้ผล แล้วก็พยายามจะให้เรารับด้วย เราก็บอกว่าถูก.. แต่ต้องย้ำๆ นี่เขาก็ยังบอกว่า
ถูก.. แล้วทำไมไม่บอกว่าถูกเลยล่ะ แล้วสุดท้ายแล้วนี่ก็ข้อต่อไป...

ถาม : ๒๓๕. ขอแก้คำถามศิษย์คือครับ ผมได้ฟัง “กึ่งธรรมะ” แล้วซาบซึ่งใจจริงๆ

หลวงพ่ : กึ่งธรรมะไป ซาบซึ่งใจ เพราะเราบอกว่ากึ่ง โลกกึ่งธรรม เห็นใหม่ เวลา
ปฏิบัติไปมันจะมีกึ่ง โลกกึ่งธรรม เพราะมันยังเป็น โลกอยู่ เรายังเป็น โลกอยู่ แล้วกึ่งธรรม
คือธรรมมันเกิดขึ้นมาไง เขาบอกว่าได้ฟังกึ่งธรรมแล้วซาบซึ่งใจมาก !

ถาม : ฉะนั้นถ้ากระผมติดขัดสิ่งใด...

หลวงพ่ : เขาซาบซึ่งใจมาก เพราะฟังแล้วมันเข้าใจไป ถ้าตอบตรงๆ ไม่เข้าใจ

ถาม : ผมไม่สงสัยแล้วครับ คำสอนหลวงพ่ได้ฝึกฝนต่อไปให้จิตได้ ไม่รู้ว่าคำถามที่
ส่งมาก่อนนี่มันจะยับยั้งทันไหม ถ้ากระผมติดขัดสิ่งใดๆ หรือหมดที่ฟัง มีโอกาสถาม
หลวงพ่ใหม่ กราบขอบคุณมาก

หลวงพ่ : เพราะถามมานี้มันเหมือนกับพระสารีบุตรไง ถ้าถามซึ่งๆ หน้า ถามตอบ
ปัญหากันเองนี่มันไม่ฟัง แต่ไปตอบผ่านคนอื่นนะมันเก็บของมันเองได้

กึ่งธรรมะ ! ที่เขาถามมาว่าปฏิบัติแล้วถึงใหม่ๆ เราบอกว่ากึ่ง โลกกึ่งธรรม... กึ่ง
โลกกึ่งธรรมหมายถึงว่า เราเป็น โลกๆ อยู่ที่นี่ เราปฏิบัติไปแล้วจิตมันพัฒนาขึ้นไป มันยัง
ไม่เป็นธรรม แต่มันก็ไม่ใช่เป็นโลก แต่ความคิดเรานี้คิด โลกๆ หมดเลย โลกีย์ปัญญา... แต่
พอเราทำไป เราปฏิบัติไป มันจะมีสมาธิขึ้นมาบ้าง มันจะใช้ปัญญาขึ้นมา มันจะเห็นของ
มัน แต่มันยังไม่เป็นสังขธรรม.. กึ่ง โลกกึ่งธรรม เพราะมันครึ่งๆ จากเรา

เวลาปฏิบัติคนจะมีการพัฒนาการอย่างนี้ จากโลกๆ นี้แหละ ทำสมาธิไป ใช้ปัญญาไป มันจะถึงๆ จากโลก แล้วมันจะไปถึงธรรม... ถึงธรรมนี้มันเห็นแปลกจากโลกมากเลย แต่มันยังไม่ใช่สังขาร

พอพิจารณาเข้าไป นี่หลวงตาท่านตอบประจำ เวลาถามว่าถูกไหม... ถูก แต่ต้องช้านะ เข้าไปๆ นี่ถึงๆ มันเริ่มถึงแล้ว มันเริ่มพัฒนาการแล้ว จิตมันจะพัฒนาการของมันไปแล้วพัฒนาการไป ถ้าเข้าไปๆ ถึงที่สุดบิ๊บบันจะสมุจเฉทเลย มันจะเป็นความจริงของมัน แต่ถ้าไม่เข้าไป ไปนะ คาๆ อยู่อย่างนี้ ทุกคนไปคาๆ คาๆ มันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ใจไปเห็นแล้วไอ้โฮ.. มันทั้งนี้ มันมหัศจรรย์ของมัน มันว่าใช่ของมัน แล้วมันก็นอนใจเสร็จแล้วมันก็เสื่อมหมดเลย

นี่ ! นี่ไงที่บอกว่าอำนาจวาสนาบารมี ที่ว่ามีสัตย์... มีสัตย์ใจ ถ้ามีสัตย์จะ ถ้ามีอำนาจวาสนาบารมี มันมีสัตย์จะของมัน มันมีการกระทำของมัน มันเข้มแข็งของมัน แล้วมันทำต่อเนื้อของมัน จนถึงที่สุดได้ ! แต่พวกเราไม่มีสัตย์จะ ทำครึ่งๆ กลางๆ ทำไปแล้วนะพอได้ก็พอถึงนี่ก็ว่าใช่แล้ว ! ใช่แล้ว ! แล้วอาจารย์ก็ไม่ยอมตอบ

เราจะบอกว่าเราไม่มีสิทธิเลย เพราะมันเป็นสมบัติส่วนตัวคน มันเป็นของเขา เราไม่มีสิทธิที่จะไปทอนความจริงหรือความเท็จของเขา มันเป็นความจริงความเท็จของใจดวงนั้น แต่ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยน้ำหนัก ด้วยคุณค่าของมัน ว่ามันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงนั้นต่างหากละ

ถ้ามันเป็นความจริงก็คือความจริง แต่ถ้าคุณค่าของมันยังไม่ถึงความจริง แล้วจะให้เราบอกว่ามันเป็นความจริงขึ้นไป นี่ไง มันเป็นอาจารย์ฆ่าลูกศิษย์ใจ พอเราบอกว่า เป็นความจริง เพราะตัวเองมันก็เข้าข้างตัวเองมันอยู่แล้ว ตัวเองมันก็เชื่อตัวมันเองอยู่แล้ว ยิ่งถ้ามีใครมารับรองนะ ทันทีเลย แล้วถ้าทันที พอถึงเวลามันเสื่อมนะก็ว่า “อาจารย์นี่ไม่เป็น... อาจารย์รับรองแล้วทำไมมันหมดละ”

เวลาจะให้ค่า นี่จะให้อาจารย์ยอมรับให้ได้เลย พออาจารย์ยอมรับขึ้นมา แล้วพอลูกศิษย์มันเสื่อมขึ้นมาโทษอาจารย์อีกแล้ว อาจารย์นี่รับได้อย่างไร รับแล้วมันหายไปหมดเลย “นี่ถ้ามันเป็นความจริง มันเป็นความจริงโดยตัวมันเอง”

จะนั่น เวลาบอกว่าถูกใหม่... ถูก ! ถูกแล้วต้องซ้ำไป.. ซ้ำต่อเนื่องไป จนถึงที่สุด
มันจะเป็นสัจธรรม มันจะเป็นความจริงขึ้นมา ! เอวัง